

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

1959 – 50 - 2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 53344/07

που κατατέθηκε από τον È È

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 24 Σεπτεμβρίου 2009 σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος*,

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γιώργο Νικολάου, *δικαστές*,

και τον André Wampach, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος*.

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 13 Νοεμβρίου 2007,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κ. È È , είναι έλληνας υπήκοος, ο οποίος έχει γεννηθεί το 1975 και είναι σήμερα κρατούμενος στις φυλακές της Κραϊόβα στην Ρουμανία. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Β. Χειρδάρη, δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, τον κύριο Γ. Κανελλόπουλο, πάρεδρο

του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και τον κύριο Ι. Μπακόπουλο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως εξετάστησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

1. Το πλαίσιο της υπόθεσης

Ο προσφεύγων κρατείται στην Κραϊόβα από τις 27 Νοεμβρίου 2001. Καταδικάστηκε, στις 30 Ιουλίου 2003, με μία τελεσίδικη απόφαση του ποινικού δικαστηρίου του Βουκουρεστίου, σε ποινή ισόβιας κάθειρξης για παράνομη είσοδο στην χώρα, σύσταση συμμορίας, παραβίαση του νόμου περί όπλων και πυρομαχικών, ένοπλη ληστεία και ανθρωποκτονία εκ προθέσεως και εκ προμελέτης.

Ο προσφεύγων διώχθηκε επίσης για πολλά αδικήματα στην Ελλάδα όπου θεωρείται ως ο υπ' αριθμόν ένα δημόσιος κίνδυνος. Δεκαοκτώ δίκες εκκρεμούν σήμερα εναντίον του. Καταδικάστηκε ήδη με πολλές δικαστικές αποφάσεις για διάφορα κακουργήματα και πλημμελήματα, μεταξύ των οποίων την απόφαση 2003/1999 του Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών που τον καταδίκασε σε ποινή κάθειρξης δέκα ετών, πέντε μηνών και δεκαπέντε ημερών και μία ποινή φυλάκισης τριών μηνών, την απόφαση 372002/1996 του Πλημμελειοδικείου Αθηνών που τον καταδίκασε σε ποινή φυλάκισης δεκατεσσάρων μηνών και την απόφαση 67978/2005 του ιδίου δικαστηρίου που τον καταδίκασε σε ποινή φυλάκισης είκοσι δύο ετών.

Ο προσφεύγων απέδρασε στις 16 Φεβρουαρίου 2001 από την ελληνική φυλακή όπου βρισκόταν υπό κράτηση.

2. Οι τρεις επίδικες διαδικασίες

Σε μία ημερομηνία που δεν προσδιορίζεται, ο προσφεύγων παραπέμφθηκε ενώπιον του Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών για να δικαστεί για την κατηγορία της ένοπλης ληστείας που διαπράχθηκε στις 30 Αυγούστου 2001. Η ακροαματική διαδικασία, η οποία είχε οριστεί αρχικά για τις 29 Φεβρουαρίου 2005, αναβλήθηκε για τις 29 Μαΐου 2006 και, στη συνέχεια, για τις 19 Μαρτίου 2007, για τον λόγο ότι ο προσφεύγων, ο οποίος ήταν υπό κράτηση στην Ρουμανία, δεν μπορούσε να κλητευθεί για να παραστεί. Στις 11 Ιανουαρίου 2008, το ίδιο δικαστήριο ανέβαλε την δίκη στη

βάση του άρθρου 435 του Ποινικού Κώδικα και διέταξε την σύλληψη και την προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος.

Σε μία άλλη ημερομηνία, η οποία επίσης δεν προσδιορίζεται, ο προσφεύγων παραπέμφθηκε ενώπιον του Εφετείου Κακουρηγημάτων Αθηνών για να δικαστεί για την κατηγορία της ένοπλης ληστείας που διαπράχθηκε στις 23 Ιουνίου 2001. Η ακροαματική διαδικασία, η οποία είχε οριστεί αρχικά για τις 29 Φεβρουαρίου 2005, αναβλήθηκε για τις 29 Μαΐου 2006 και, στη συνέχεια, για τις 19 Μαρτίου 2007, για τον λόγο ότι ο προσφεύγων ήταν υπό κράτηση στην Ρουμανία, και τελικά για τις 27 Νοεμβρίου 2009.

Με το βούλευμα αριθ. 2868/2002 του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, ο προσφεύγων παραπέμφθηκε ενώπιον του Εφετείου Κακουρηγημάτων Αθηνών για να δικαστεί για τα κακουρηγήματα της σύστασης συμμορίας και παράνομης κατοχής όπλων και πυρομαχικών, τα οποία διαπράχθηκαν μεταξύ 16 Φεβρουαρίου και 1^{ης} Αυγούστου 2001. Ενώ είχε οριστεί αρχικά για τις 4 Ιανουαρίου 2003, η ακροαματική διαδικασία αναβλήθηκε για τις 19 Μαρτίου 2007 και, στη συνέχεια, για τις 27 Νοεμβρίου 2009, για τον λόγο ότι ο προσφεύγων, ο οποίος ήταν υπό κράτηση στην Ρουμανία, δεν μπορούσε να κλητευθεί για να παραστεί.

3. Οι αιτήσεις μεταγωγής του προσφεύγοντος

Προκειμένου να έχει την δυνατότητα να εκτίσει τις ποινές αυτές και να παραστεί σε όλες αυτές τις δίκες, ο προσφεύγων ζήτησε, στις 5 Νοεμβρίου 2003, μέσω του ρουμάνου δικηγόρου του, να μεταφερθεί στην Ελλάδα για να εκτίσει το υπόλοιπο της ποινής που είχε επιβληθεί από το ρουμανικό δικαστήριο.

Οι ρουμανικές αρχές κοινοποίησαν την πιο πάνω αναφερόμενη αίτηση δια της διπλωματικής οδού στις ελληνικές αρχές. Με απόφαση της 14 Ιανουαρίου 2004, ο έλληνας Υπουργός Δικαιοσύνης αρνήθηκε την μεταγωγή αυτή, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 5 § 4 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την μεταγωγή των καταδικασθέντων (21 Μαρτίου 1983). Αυτός διευκρίνισε ότι ο προσφεύγων είχε την δυνατότητα να καταθέσει μία νέα αίτηση αφού θα είχε εκτίσει ένα μέρος της ποινής του στις ρουμανικές φυλακές.

Στις 14 Δεκεμβρίου 2004, το Εφετείο του Βουκουρεστίου έκανε δεκτή μία αίτηση έκδοσης του προσφεύγοντος, η οποία είχε υποβληθεί από τον Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών. Εν τούτοις, η έκδοση αναβλήθηκε.

Στις 26 Ιουνίου 2006, ο προσφεύγων κατέθεσε μία νέα αίτηση μέσω του ρουμάνου δικηγόρου του. Στις 16 Φεβρουαρίου 2007, ο έλληνας Υπουργός Δικαιοσύνης απέρριψε εκ νέου την αίτηση, στην βάση των άρθρων 3 § 1 γ) και 5 § 4 της πιο πάνω αναφερόμενης Ευρωπαϊκής Σύμβασης και του γεγονότος ότι αυτός είχε ακόμη να εκτίσει ένα μεγάλο μέρος της ποινής του.

Στις 11 Ιουλίου 2007, ο έλληνας δικηγόρος του προσφεύγοντος υπέβαλε μία νέα αίτηση μεταγωγής. Υπογράμμισε ότι το τεκμήριο αθωότητας του προσφεύγοντος είχε γελοιοποιηθεί από την εικόνα επικινδυνότητας και ενοχής που είχε κατασκευαστεί από τα μαζικά μέσα ενημέρωσης και ότι ο σεβασμός του δικαιώματός του πρόσβασης σε δικαστήριο καθιστούσε αναγκαία την μεταγωγή προκειμένου να μπορέσουν να συνεχιστούν όλες οι σε βάρος του διαδικασίες. Σημείωνε ότι όλες οι απαιτούμενες από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση προϋποθέσεις πληρούνταν.

Την 1^η Αυγούστου 2007, ο Υπουργός Δικαιοσύνης επιβεβαίωσε την λήψη της αίτησης τονίζοντας ότι η εξέτασή της ήταν σε εξέλιξη.

Κατά την ημερομηνία της κατάθεσης της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων δεν είχε λάβει απάντηση εκ μέρους του Υπουργείου. Δυνάμει της ελληνικής νομοθεσίας, μετά την πάροδο τριών μηνών, η σιωπή της διοίκησης ισοδυναμεί με σιωπηρή άρνηση.

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

Το άρθρο 432 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει:

«Αν κάποιος που παραπέμφθηκε στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου για κακούργημα απουσιάζει από τον τόπο της κατοικίας του και η διαμονή του είναι άγνωστη, δεν παρουσιαστεί ούτε συλληφθεί μέσα σε ένα μήνα από την επίδοση του παραπεμπτικού βουλεύματος σύμφωνα (...), αναστέλλεται η διαδικασία στο ακροατήριο με διάταξη του εισαγγελέα του εφετείου, ωστόσο συλληφθεί ή εμφανιστεί ο κατηγορούμενος (...).»

Το άρθρο 435 του ίδιου Κώδικα έχει ως εξής:

«Αν η προσωρινή κράτηση εκείνου που παραπέμφθηκε για κακούργημα αρθεί ή αντικατασταθεί με περιοριστικούς όρους (...) και δεν εμφανιστεί αυτός στο αρμόδιο δικαστήριο για να δικαστεί την ορισμένη δικάσιμο, το

δικαστήριο ανακαλεί τη διάταξη ή την απόφαση για άρση ή αντικατάσταση της προσωρινής κράτησης και διατάσσει ταυτόχρονα την αναστολή της διαδικασίας στο ακροατήριο (...). Το ίδιο διατάσσει το δικαστήριο και αν δεν είχε διαταχθεί η σύλληψη και προσωρινή κράτηση του κατηγορουμένου.»

Γ. Η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την μεταφορά καταδίκων της 21 Μαρτίου 1983

Τα εφαρμοστέα άρθρα της Σύμβασης ορίζουν:

Άρθρο 3 – Προϋποθέσεις μεταφοράς

«1. Μία μεταφορά δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τους όρους αυτής της Σύμβασης παρά μόνο υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

- α) ο κατάδικος πρέπει να είναι υπήκοος του κράτους της εκτέλεσης,
- β) η απόφαση πρέπει να είναι τελεσίδικη,
- γ) η διάρκεια της ποινής που υπολείπεται να εκτίσει ο κατάδικος να είναι τουλάχιστον εξάμηνη κατά την ημερομηνία λήψης της αίτησης μεταφοράς ή η διάρκειά της να είναι αόριστη,
- δ) να έχει συγκατατεθεί για τη μεταφορά ο κατάδικος ή ο νόμιμος αντιπρόσωπός του, στην περίπτωση που αυτό θεωρείται από ένα από τα δύο Κράτη αναγκαίο λόγω της ηλικίας του ή της φυσικής ή πνευματικής του κατάστασης.

ε) οι πράξεις ή οι παραλείψεις που αποτέλεσαν το λόγο της καταδίκης να αποτελούν ποινικό αδίκημα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης ή θα έπρεπε να αποτελούσαν ένα τέτοιο αδίκημα εάν είχε διαπραχθεί στο έδαφός του, και

στ) το κράτος της καταδίκης και το κράτος της εκτέλεσης πρέπει να συμφωνούν για τη μεταφορά αυτή.

2) Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, τα Μέρη μπορούν να συμφωνήσουν για μια μεταφορά ακόμη κι αν το υπόλοιπο της ποινής που έχει εκτίσει ο κατάδικος είναι μικρότερο από αυτό που καθορίζεται στο στοιχείο γ της παραγράφου 1.

(...))»

Άρθρο 5 – Αιτήσεις και απαντήσεις

«1. Οι αιτήσεις για μεταφορά και οι απαντήσεις πρέπει να διατυπώνονται εγγράφως.

2. Οι αιτήσεις πρέπει να υποβάλλονται από το υπουργείο Δικαιοσύνης του αιτούντος κράτους στο υπουργείο Δικαιοσύνης του κράτους στο οποίο απευθύνεται η αίτηση. Οι αιτήσεις πρέπει να αποστέλλονται μέσω της ίδιας οδού.

3. Έκαστο Μέρος μπορεί, με δήλωση προς το Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου της Ευρώπης, να κάνει γνωστό ότι θα χρησιμοποιήσει άλλες οδούς επικοινωνίας.

4. Το κράτος στο οποίο απευθύνεται η αίτηση πρέπει να πληροφορεί το κράτος που την υποβάλλει το συντομότερο δυνατό για την απόφασή του να δεχθεί ή να αρνηθεί τη μεταφορά που ζητείται.»

Σύμφωνα με την επεξηγηματική έκθεση της Σύμβασης, αυτή περιορίζεται στην παροχή του διαδικαστικού πλαισίου των μεταγωγών. Δεν περιλαμβάνει κάποια υποχρέωση για τα συμβαλλόμενα Κράτη να δεχθούν μία αίτηση μεταγωγής. Για τον λόγο αυτό δεν ήταν απαραίτητο να αιτιολογηθεί η άρνηση ή να ζητηθεί από το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να αιτιολογήσει την άρνησή του να επιτρέψει μία αιτηθείσα μεταγωγή.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για μία παραβίαση του δικαιώματός του πρόσβασης σε δικαστήριο εξαιτίας της άρνησης των ελληνικών αρχών να συναινέσουν στην μεταγωγή του στην Ελλάδα προκειμένου να δικαστεί εκεί και της αδυναμίας να εκτίσει στην Ελλάδα τις ποινές στις οποίες καταδικάστηκε στην χώρα αυτή.

Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για την διάρκεια ορισμένων διαδικασιών που είναι ακόμη εκκρεμείς.

Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας σε ό,τι αφορά την εκτέλεση τριών αποφάσεων (2003/1999, 372002/1996 και 67978/2005) με τις οποίες καταδικάστηκε σε ορισμένες ποινές φυλάκισης.

Επικαλούμενος το άρθρο 13 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για την απουσία αποτελεσματικού ενδίκου μέσου για να παραπονεθεί για την διάρκεια της διαδικασίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

1. Ο προσφεύγων παραπονείται διότι η διάρκεια τριών ποινικών διαδικασιών, των οποίων οι ακροαματικές διαδικασίες ορίστηκαν για τις 11 Ιανουαρίου 2008 και τις 27 Νοεμβρίου 2009 ενώπιον του Εφετείου Κακουρηγημάτων Αθηνών, δεν συμβιβαζόταν με την προϋπόθεση της απόφασης μέσα σε «λογική προθεσμία». Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, του οποίου το εφαρμοστέο τμήμα έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

Επικαλούμενη τα άρθρα 432 επόμενα του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν μπορούσε να δικαστεί χωρίς να είναι παρών, κάτι το οποίο ήταν αδύνατον εξαιτίας του γεγονότος ότι αυτός ήταν υπό κράτηση από το 2001 στην Ρουμανία για να εκτίσει ισόβια κάθειρξη που είχε επιβληθεί με δικαστική απόφαση. Δυνάμει του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας και της σχετικής νομολογίας του Αρείου Πάγου σε τέτοιες περιπτώσεις, η παραγραφή των αδικημάτων αναστέλλεται μέχρις ότου ο κατηγορούμενος μπορέσει να παρασταθεί και δικαστεί. Από αυτά προκύπτει ότι η λογική προθεσμία των διαδικασιών σε βάρος του προσφεύγοντος δεν εξαρτάτο εν προκειμένω από τις ελληνικές δικαστικές αρχές και δεν μπορούσε να κριθεί από το Δικαστήριο στο στάδιο αυτό, αφού το Εφετείο Κακουρηγημάτων δεν μπορούσε να τον δικάσει σύμφωνα με τον νόμο.

Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι, ενώ τα αδικήματα για τα οποία κατηγορείτο είχαν διαπραχθεί το 2001, οι δικάσιμοι είχαν οριστεί αρχικά το 2003, το 2005 και το 2006 και, στη συνέχεια, αναβλήθηκαν για το 2007 και το 2009. Ένα τέτοιο διάστημα δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί λογικό ούτε να καταλογιστεί σε αυτόν, διότι στις 11 Ιουλίου 2007, ζήτησε από τον Υπουργό Δικαιοσύνης την μεταγωγή του στην Ελλάδα προκειμένου να δικαστεί εκεί στο πλαίσιο των εκκρεμών διαδικασιών.

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων, ο οποίος ήταν υπό κράτηση στην Ρουμανία από τις 27 Νοεμβρίου 2001, κατέθεσε ενώπιον των ρουμανικών και των ελληνικών αρχών πολλές αιτήσεις μεταγωγής, στην βάση της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την μεταγωγή των καταδικασθέντων. Επιθυμεί να μεταχθεί στην Ελλάδα για να

εκτίσει το υπόλοιπο της ποινής που του επιβλήθηκε από τα ρουμανικά δικαστήρια, καθώς και για να δικαστεί από τα ελληνικά δικαστήρια για διάφορα κακούργηματα και πλημμελήματα που είχε διαπράξει στην Ελλάδα. Εν τούτοις, ενώ του Εφετείου του Βουκουρεστίου είχε δεχθεί, στις 14 Δεκεμβρίου 2004, μία αίτηση του προσφεύγοντος, ο έλληνας Υπουργός Δικαιοσύνης απέρριψε όλες τις αιτήσεις, εκτιμώντας ότι ο προσφεύγων έπρεπε ακόμη να εκτίσει ένα μέρος της ποινής του στην Ρουμανία.

Προς τούτο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τους ίδιους τους όρους της επεξηγηματικής έκθεσης της Σύμβασης για την μεταγωγή των καταδικασθέντων, αυτή περιορίζεται στην παροχή του διαδικαστικού πλαισίου για τις μεταγωγές. Δεν περιλαμβάνει κάποια υποχρέωση για τα συμβαλλόμενα Κράτη να δεχθούν μία αίτηση μεταγωγής. Για τον λόγο αυτό δεν είναι απαραίτητο για το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να αιτιολογήσει την άρνησή του να επιτρέψει μία αιτηθείσα μεταγωγή.

Από αυτό προκύπτει ότι τίποτα δεν υποχρέωνε τις ελληνικές αρχές να δώσουν ευνοϊκή συνέχεια στις επανειλημμένες αιτήσεις του προσφεύγοντος. Επομένως, δεν θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε ότι υφίσταται ευθύνη του Ελληνικού Δημοσίου για τις καθυστερήσεις στις εκκρεμείς διαδικασίες στην Ελλάδα, οι οποίες οφείλονται στην αδυναμία της παράστασής του εξαιτίας της κράτησής του στην Ρουμανία.

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται για την έλλειψη ενός αποτελεσματικού ενδίκου μέσου για να παραπονεθεί για την διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο ορίζει:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 έχει ερμηνευθεί ότι δεν απαιτεί ένδικο μέσο στο εθνικό δίκαιο παρά μόνον όταν πρόκειται για αιτιάσεις ικανές να

θεωρηθούν «υπερασπίσιμες» σύμφωνα με την Σύμβαση (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Boyle et Rice κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 21 Ιουνίου 1988, § 52, série A no. 131).

Λαμβάνοντας υπόψη τα πιο πάνω συμπεράσματά του αναφορικά με την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 6 § 1, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων δεν έχει κάποια υπερασπίσιμη αιτίαση.

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει επίσης να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

3. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπήρξε μία διπλή παραβίαση του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο, αφενός, εξαιτίας των διαδοχικών αρνήσεων του ελληνικού Υπουργείου Δικαιοσύνης να συναινέσει στην μεταγωγή του στην Ελλάδα προκειμένου να δικαστεί μέσα στο πλαίσιο των εκκρεμών διαδικασιών και, αφετέρου, προκειμένου να εκτίσει τις ποινές στις οποίες καταδικάστηκε με αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων.

Αυτή η αδυναμία να εκτίσει τις ποινές φυλάκισης που έχουν ήδη εκδοθεί επιφέρει επίσης κατ'αυτόν μία παραβίαση της λογικής προθεσμίας, αφού παρήλθαν αντίστοιχα έντεκα έτη, οκτώ έτη και δύο έτη από την ημερομηνία των αποφάσεων 373002/1996, 2003/1999 και 67978/2005.

Σε ό,τι αφορά την αιτίαση την σχετική με την παραβίαση του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο εξαιτίας της άρνησης της συναίνεσης στην μεταγωγή του προσφεύγοντος στην Ελλάδα για να δικαστεί εκεί, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι, αν και το δικαίωμα πρόσβασης δεν περιορίζεται στο δικαίωμα εισαγωγής μιας διαδικασίας, αλλά περιλαμβάνει και το δικαίωμα της λήψης μιας απόφασης του δικαστηρίου (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Kutić κατά Κροατίας*, αριθ. 48778/99, 1^η Μαρτίου 2002, ECHR 2002-II), η αρχή αυτή αφορά το αστικό τμήμα του άρθρου 6. Εν προκειμένω, δεν πρόκειται για ζήτημα πρόσβασης στον δικαστή, αφού ο προσφεύγων, διωχθείς ποινικά, είχε ήδη παραπεμφθεί σε δίκη, με την διαφορά ότι η διαδικασία αναβλήθηκε εξαιτίας της αδυναμίας του να παρασταθεί, διότι εξέτιε μία ποινή στην Ρουμανία. Ο προσφεύγων δεν μπορεί επομένως να ισχυριστεί ότι είναι «θύμα», με την έννοια της Σύμβασης, μιας παραβίασης του δικαιώματός του πρόσβασης, πολύ περισσότερο αφού υποστηρίζει στην προσφυγή του ότι τα θύματα των αδικημάτων που είχε διαπράξει είναι εκείνα που υποφέρουν από την κατάσταση αυτή, εφόσον δεν έχει ακόμη απονεμηθεί δικαιοσύνη ως προς αυτά.

Το Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να απορρίψει για τον ίδιο λόγο τις αιτιάσεις που σχετίζονται με την παραβίαση του δικαιώματος πρόσβασης και με την υπέρβαση της λογικής προθεσμίας, εξαιτίας του γεγονότος ότι αυτός δεν έχει μπορέσει ακόμη να εκτίσει τις ποινές στις οποίες καταδικάστηκε στην Ελλάδα. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η μη εκτέλεση μιας ποινής που έχει επιβληθεί από τα δικαστήρια συνιστά μία όψη του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο, διότι το δικαίωμα αυτό δεν περιορίζεται μόνον στην διεξαγωγή της διαδικασίας, αλλά εκτείνεται επίσης στα αποτελέσματά της και στην δικαστική απόφαση. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να συνταχθεί με την ανάλυση αυτή. Θεωρεί ότι η παρούσα υπόθεση δεν μπορεί έχει την ίδια μεταχείριση με την υπόθεση *Assanidzé κατά Γεωργίας* (αριθ. 71503/01, 8 Απριλίου 2004), στην οποία το Δικαστήριο είχε κρίνει ότι, αν η διοίκηση ενός Κράτους μπορούσε να αρνηθεί ή να παραλείψει την εκτέλεση μιας αθωωτικής απόφασης, ή ακόμη και να καθυστερήσει ή να παραλείψει να το πράξει, οι εγγυήσεις του άρθρου 6 των οποίων ο αθωωθείς είχε προηγουμένως επωφεληθεί στην διάρκεια της δικαστικής φάσης της διαδικασίας, θα καθίσταντο μάταιες (§ 183). Όμως, εν προκειμένω, ο προσφεύγων επικαλείται την σκέψη αυτή, αλλά *a contrario*. Εν τούτοις, κατά την άποψη του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων, ο οποίος εκτίει σήμερα στην Ρουμανία μία ποινή φυλάκισης που έχει επιβληθεί από τις ρουμανικές αρχές, δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι «θύμα» από το γεγονός ότι δεν μπορεί να εκτίσει τις ποινές φυλάκισης που του έχουν επιβληθεί στην Ελλάδα.

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει επίσης να απορριφθεί ως ασυμβίβαστη *ratione personae* προς την Σύμβαση, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της τελευταίας.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή *απαράδεκτη*.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 16 Νοεμβρίου 2009

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος